عبدالرحیم روغانی نظم - دا ولې؟

محکوم د داسې قوم یو چې خوراک کړي په ناولې
چې دا ولې، دا ولې،دا ولې؟

دا ژوند زمونږ تېرېږي په دنیا خاورې خځلې
چې دا ولې، دا ولې، دا ولې؟
په بله بله لاړو د اسلافو له مسلکه
نو دا څکه، دا څکه،دا څکه
مونږ څمکه کې خښېږو، خلک اوسي په اسمان
ښېږې شي که هرڅومره، په دعا یادوو ځان
اول حاجت روا و اوس محتاج یو د جهان
د خاورو د خځلو شان پراته یو په ډېران
#حکمت د دین حصه وه مونږه وګڼله سپکه
نو دا څکه، دا څکه، دا څکه
تر اوسه پوهه نه یو د ژوندون په سود او زیان
تیاره کوهي کې اوسو ناخبره چیندښان
تاریخ راته په پاڼه پاڼه وایي فاتحان
چې ځانته فکر وکړو #شکست خورو په هر میدان
محکوم د داسې قوم یو چې خوراک کړي په ناولې
چې دا ولې، دا ولې،دا ولې؟
زموږ هره خبره نه خوشېږي بې #ټوپکه
دا څکه، دا څکه، دا څکه
په خدای او په رسول باندې ایمان لرو محکم
مونځونو په نفلونو یو د شپې ورځې اړم
رکعات به رانه پاتې پکې نشي په قَسم
په حج او په روژه یو د یو بله مقدم
#خو بیا هم د غم شپې مو په ښادۍ نشوې بدلې
چې دا ولې، دا ولې، دا ولې؟
د ژوند په هر ډګر کې ورور د وروره کوي #کرکه
دا څکه، دا څکه، دا څکه

عبدالرحیم روغاني